

Zpravodaj

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2022

V Suchdole nad Odrou nám bylo s vámi moc hezky

Reportáž ze setkání

Dne 5. 11. 2022 se v Kulturním domě v Suchdole nad Odrou konalo tradiční setkání volyňských Čechů a jejich potomků žijících v Moravskoslezském regionu. V letošním roce se ho zúčastnilo přes 100 lidí a k naší velké radosti i hodně členů a přátel z jiných, hlavně moravských regionů našeho sdružení. Další velice milou skutečností je, že jsme zde mohli přivítat vzácné hosty. Naše pozvání přijal i místopředseda parlamentu ČR pan Jan Bartošek, se kterým jsme se seznámili při cestě do Kyrgyzstánu, o které jsem psala v minulém vydání Zpravodaje. Pan Bartošek se zajímal o osudy našich předků, a tak jsme se rozhodli ho mezi nás pozvat. Setkání regionu zahájila bývalá předsedkyně Zdeňka Novotná, která přivítala hosty a seznámila nás s programem. Vyhlášenou minutou ticha jsme uctili naše členy zemřelé v období od posledního setkání. Poté také všechny pozdravila předsedkyně regionu Dagmar Dohnálková. Seznámila přítomné s hospodařením regionu a jeho činností od loňského září. Jana Hiršová, tajemnice MS regionu, pak informovala o vývoji členské základny od našeho setkání v roce 2021. K dnešnímu dni má region

129 členů a ani přes získávání nových se nám nedaří snižující se trend zastavit. A pak už následovalo vystoupení hostů. Jan Bartošek pozdravil všechny v sále a vyjádřil upřímnou radost, že se našeho setkání účastní. Ocenil nesmírnou odvahu, sílu, houževnatost a hrdinství našich předků, kteří se před mnoha lety vydali do neznáma a tam začali nový a nelehký život. Vybudovali továrny, pivovary, školy a dokázali si po celou dobu udržet rodný jazyk, kulturu a zvyky. Dalším zajímavým hostem byl Zdeněk Lyčka, rovněž účastník cesty do Kyrgyzstánu. Je to český diplomat, překladatel a spisovatel, který byl v letech 1991-96 velvyslancem České republiky v Dánsku. Zdeněk má za sebou několik dobrodružných cest na kajaku a na běžkách a v Suchdole nám představil svou poslední knihu „Na kajaku z Alp do Středozevního a Severního moře“. Všechny své knihy nám přivezl ukázat s možností si kteroukoli z nich si zakoupit. Dalšími hosty byli naši přátelé, volyňští Kazimír Naumčík, místopředseda Sdružení přátel Lwova a jiho-východního pohraničí (polských Volyňáků) - v Hlubčicích, a Zbygněv Šwidziňský - člen

Veselé
Vánoce
a šťastný nový
rok přeje

předsednictvo
a Celostátní
výbor SČVP

"HLASY VOLYNĚ"

21. ledna
2023

Otevření nové expoze v Muzeu volyňských Čechů v Podbořanech

Detaily budou
upřesněny v pozvánce
na www.scvp.eu

Projekt je
podporován
Ministerstvem
obran
České
republiky

Muzeum
Tomáše E.
Müllera
Bohdalice

VSTUPNÉ
DOBROVOLNÉ

Sdružení
Čechů z
Volyně a jejich
přátel

Výstava potrvá
do 19. prosince
2022

Návštěva po
dohodě s vedením
ZŠ, lektorované
přednášky pro
školy po dohodě s
autorkou výstavy.

Muzeum v Bohdalicích
vás zve na výstavu

CESTOU

1. ČESKOSLOVENSKÉHO ARMÁDNÍHO SBORU

vernisáž výstavy s přednáškou

kteřá se bude konat 9. prosince 2022 od 16.30 hod.

v aule Základní školy v Bohdalicích

zahájí a přednese

Mgr. Dagmar Martinková, Ph.D.

autorka výstavy, publikací a odborných článků.

Výstava popisuje bojovou cestu příslušníků armádního sboru od roku 1939 do 1945. Popisuje příběh desítek mužů a žen, kteří se rozhodli pro Československo znovu dobyt samostatnost a svobodu. Vypráví také příběh mnoha mužů a žen, kteří se stali následujícími režimu nepohodlnými.

Výstava je věnována zejména volyňským Čechům.

Pokračování ze strany 1.

výboru Sdružení. Vedení SČVP zastupoval předseda Miroslav Kučera, který je zároveň předsedou regionu Litoměřice, jednatel spolku Miroslav Srbecký, ekonom spolku a předseda olomouckého regionu Miroslav Nerad, matrikářka Marie Nečasová a další předsedové regionů jako Ludmila Bačovská z Mohelnice, Jiřina Kolářová z Prahy, Stanislav Sabol, autor Volyňských kořenů a předseda regionu Vyškov, Jan Pavlica z Brna a Jaroslav Báča z Chomutova.

Po přednášce Miloslava Košťála na téma „Nelegální transport volyňských civilistů v roce 1946“ přítomné pozdravil ředitel Muzea Moravských bratří v Suchdole nad Odrou pan Daniel Říčan. Ve své badatelské činnosti se setkává s potomky volyňských Čechů, kteří do muzea přinášejí fotografie a jiné dokumenty, a některé z nich není možné přiřadit k žádné rodině, která zde žila nebo žije. Pan Říčan tedy s konkrétními jmény rodin, o kterých má málo informací, požádal o spolupráci členy našeho Sdružení.

Eva Henemannová, jedna z vedoucích na táboře Mladý Volyňák, povyprávěla o letošním táboře v Mladoňově u Nového Malína a vše doprovodila promítáním fotografií z tábora.

Dagmar Dohnáková připomněla slovem i fotografiemi velmi vydařený zájezd do Litoměřic, kde se 1. 10. 2022 konalo celostátní setkání u příležitosti 75. výročí největší vlny reemigrace z Volyně.

Následovala diskuse, ve které naše členka Mgr. Jarmila Burešová poděkovala všem, kteří sem na setkání přinesli dary pro charitativní akci farnosti v Ostravě Staré Bělé na pomoc uprchlíkům z Ukrajiny. Ludmila Čajanová vyzdvihla výbornou spolupráci s hlubčickými Poláky z Volyně, kteří ve svých knihách a kronikách dávají velký prostor také Čechům z Volyně, a dokonce nám nabídli zpracování kroniky, pokud jim dodáme popsané fotografie. Vystoupil i plukovník Milan Žuffa-Kunčo z olomouckého regionu, který nás seznámil se svou pomocí válečným veteránům a snahou udržovat povědomí o zásluhách legionářů.

Po diskusi se během chvíle prodaly všechny připravené losy do tomboly a následoval výborný oběd. Zlatým hřebem setkání bylo vystoupení očekávané skupiny Karel Gott revival Morava. Pánové Josef Bouda a Radek Verner dokázali už po 14 hodině odpolední zaplnit taneční parket a všichni se výborně bavili, zpívali a tančili. V 16 hodin po vylosování tomboly se změnil žánr a k tanci začala hrát dechová hudba z Oder pod vedením pana Kubicy. Sóló si zatancovala i nejstarší účastnice setkání, 92letá paní Marie Dvořáková z Krnova.

Na setkání bylo možné si zakoupit u Evy Henemannové i knihy s volyňskou tematikou, čehož někteří rádi využili.

Chtěla bych poděkovat všem, kteří se na přípravě setkání jakkoli podíleli, kuchařkám, pekačkám, těm, kteří během něj pomáhali s obsluhou, tombolou, příspěvkem do programu, rozvozem a vším, co bylo zrovna potřeba. Velice důležitá je pro nás i finanční podpora, kterou nám věnovali: Jiří Bartošek, Ludmila Bačovská (300 Kč), Jarmila Burešová (350 Kč), Milada Foretová (250 Kč), Božena Frolová (250 Kč), Zdeňka Hiršová (100 Kč), Marie Kudlová (50 Kč), Miroslav Nerad (200 Kč), manželé Víchovi z Hradce nad Moravicí (300 Kč), Martina Volná (200 Kč), Terezie Zajíčková (500 Kč) a Rostislav Zeman (250 Kč).

A na závěr děkuji vám všem, kteří jste za námi do Suchdola přijeli. Tato setkání organizujeme pro vás a moc nás těší, že se na ně za námi vracíte. Snad mohu mluvit za všechny zúčastněné, že jsme se večer rozjžděli s pocitem hezky stráveného dne s přáteli a známými a s příslibem, že si to za rok zopakujeme. A my, pořadatelé, se už na vás moc těšíme a začínáme se připravovat na další setkání, které plánujeme na 23. 9. 2023. Na tento termín už nám přislíbila účast i skupina, která se všem letos tolik líbila, Karel Gott revival Morava.

Text: Dagmar Dohnáková, foto: Miloslav Košťál

Na titulní straně Marie Dvořáková v sólovém tanci se Stanislavem Sabolem.

Výbor regionu Litoměřice připomíná svým členům, že do konce roku je třeba uhradit členský příspěvek 300 Kč na rok 2023, a to následujícími způsoby:

- 1) na číslo účtu 269188245/0300, variabilní symbol 1111, do zprávy uveďte jméno,
- 2) na adresu hospodářky: Jaroslava Rousová, Malešov 19, 411 08 Štětí.

Obrazem ze Suchdole nad Odrou ...

Zahájení setkání. Zleva: Zdeňka Novotná, Dagmar Dohnálková, Jan Bartošek, Miroslav Kučera, Kazimír Naumčík.

Zleva: L. Bačovská, J. Pavlica, J. Kolářová, M. Nerad, M. Kučera, D. Dohnálková, J. Bartošek, S. Sabol, J. Báča.

Ludmila Čajanová v diskuzi.

Vystoupení Karel Gott revival Morava a tanečníci.

Čas plyne velmi rychle ...

Vzpomínka a poděkování

Čas plyne velmi rychle, ale na 24. únor 2022 asi žádný obyvatel Ukrajiny nezapomene... Ukrajinu brzy ráno probudila smutná zpráva – válka. Navzdory tomu, že informační zdroje pár měsíců předtím varovaly před možností války, nikdo nemohl uvěřit, že válka mezi Ukrajinou a Ruskem, kde je tolik rodinných vazeb, je v 21. století možná. Ještě teď nemůžu uvěřit, že to opravdu nebyl sen. Od prvních dnů pocítovala naše Malinivka vojenské operace, protože vesnice se nachází velmi blízko zóny, kudy nepřítel prošel na cestě do Kyjeva a brutálně zničil vše, co mu stálo v cestě (Malin a Malinivka v Žitomirské oblasti, město a vesnice úzce sousedící, v minulosti hustě osídlené českým obyvatelstvem, nyní zde žije stále mnoho potomků Čechů. pozn. překladatelky). Obyvatelé Malinivky pomáhali našim vojákům, jak mohli - připravovali jídlo, nosili jídlo, teplé oblečení, hygienické prostředky. Územní obrana, která byla vytvořena v naší obci, byla ve službě nepřetržitě.

Výstřely byly slyšet velmi blízko. A byly hrozné. Nálety ruských letadel, která shazovala bomby na zcela bezbranné lidi. Ženy s dětmi, starší lidé byli téměř neustále nuceni pobývat v suterénech, které byly pro 24hodinový pobyt zcela nevhodné: zima, bez osvětlení, bez možnosti vaření.... Bylo to děsivé a zároveň zmatené, jak se chovat, jak pomoci lidem, kteří sami nemohli do bezpečnějších míst, všichni byli velmi vyděšení po bombových útocích, kde zemřeli naši sousedé, mezi nimi i dvě miminka. Poděkování petřil českým lidem, kteří od prvních dnů války volali, měli obavy, oslovili nás, abychom neváhali sesbírat potřebné věci a odjet do České republiky. Chápu, jak velké úsilí bylo nutné vynaložit, zorganizovat a ubytovat tak velký počet lidí, protože 700 lidí dokázalo opustit Malin jen díky organizovanému programu. Je těžké si vzpomenout na dny, kdy jsme byli nuceni opustit své domovy, smutek, bolest srdce, ale bylo to pro nás snazší, protože jsme věděli, že na nás v Čechách čekají lidé, kteří vše organizovali před naším příjezdem - ubytování a jídlo. Naše lidi z

Zprava Evženie Poliščuk, Dagmar Martinková a Natálie Parfiněnko, dcera Evženie. V Rožmberku na zámku, kde jsou uprchlíci od března doteď ubytováni.

z Malinivštiny jsme evakovali ve čtyřech evakuačních cestách, jsou to většinou ženy s malými dětmi. Téměř každý autobus měl děti. Nebylo možné se dívat na těhotné matky bez slz a malé děti poblíž. To jsou opravdu malí hrdinové maminek, i přes nelehkou cestu se drželi... Z Malina jsme vyrazili v 9 ráno, dříve to nebylo možné, byl zákaz vycházení, lidé se museli dostat z vesnic, kde se skrývali. A pak tu byla dlouhá, těžká cesta. Děkujeme organizacím Ministerstva ČR, které organizovaly hraniční přechod, zajišťující zelené koridory pro naše imigranty. To umožnilo rychlé překročení hranic a tam už na nás čekaly pohodlné české autobusy. Všichni byli vyčerpaní, unavení. Pro všechny bylo připraveno občerstvení a pití. Pamatuji si, když jsme jeli za tmy a překvapilo nás světlo v oknech projíždějících budov, jak jsme byli zvyklí na noční tmu. Rožmberk nad Vltavou je krásné letovisko a stalo se přechodným bydlištěm pro více než sto obyvatel Malina. Opakovaně říkám, že ani český, ani ukrajinský slovník neobsahují slova vděčnosti těm lidem, kteří se o nás starali a starají od prvních dnů, kdy jsme vkročili na českou půdu. Byla to i psychická pomoc. Jak důležitý byl přístup k obětem, cítili jsme, že nás zde přijali s pochopením, snažili jsme se všemožně pomoci, odvést pozornost zejména dětí od nepříjemných vzpomínek. Pro děti byly pořádány dětské akce. Doma jsme byli v nebezpečí, ale každou minutu nás neopouštěli a neopouštějí myšlenky na domov. Ostatně naše Malinivščina je jedním z těch měst, která trpěla válkou. Bylo zničeno více než 150 domů, některé z nich nelze znovu postavit, byla poškozena infrastruktura města a školy. Nejstrašnější je, že tam jsou mrtví lidé. Chápeme, jak těžké to mají lidé, kteří tam zůstali fyzicky i psychicky. Volají muži, rodiče těch dětí, které sem přišly, a žádají, abychom poděkovali lidem, kteří ukryli a starají se o jejich rodiny. Samozřejmě nemůžeme vyjmenovat všechna jména těch, kteří nám dali možnost zde být, protože je prostě neznáme, chápeme, co je to za práci, ale chceme v první řadě poděkovat místopředsedkyni Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel Dáše Martinkové, hejtmance Středočeského kraje Petře Peckové, Lucii Barber, vedení a zaměstnancům České pošty. Také starostovi Rožmberku nad Vltavou a jeho zástupcům, především Veronice Krátké, kteří se o naši skupinu neustále starají. Našimi opravdovými přáteli jsou starosta Vyššího Brodu, sociální pracovnice paní Lucie, kterou děti prostě zbožňují. Rádi bychom poděkovali potravinové bance, která nám pravidelně pomáhá, a obecně všem Čechům, kteří nás v tak těžké chvíli přijali.

Text: Evženie Poliščuk, předsedkyně českého spolku v Malinivce, foto poskytla: D. Martinková

Víra - láska - naděje

Medailonek

Dne 18. října 2022 bylo v Březně u Chomutova za osobní účasti autorky odhaleno sousoší VÍRA - LÁSKA - NADĚJE. Sochařka Jitka Kúsová Valeská, potomkyně volyňských Čechů (*1962 v Chomutově) uvedeným sousoším vzdává hold lidem, kteří s láskou a obrovským nasazením chtěli pomoci sobě i vlasti.

Museli obstát ve své zemi, kde se stali cizinci. Ačkoliv s ruským přízvukem, přesto poučení o sovětském systému. Utekli před kolchozy a po reemigraci museli v Čechách pracovat například v Jednotných zemědělských družstvech.

Z vyprávění sochařky Jitky Kúsové Valeské o jejím životě cituji: „Můj prapradědeček Jan Voleský odešel s manželkou a dětmi do Ruska 16. 9. 1874 z Vysokého Mýta. Můj pradědeček Václav Voleský už se narodil v Antonovce. Během života na Volyni se změnilo jejich příjmení na Valevský. Děda Emil Valevský se narodil v roce 1900. Z vyprávění vím, že to byl trochu dobrodruh a rebel. S babičkou Marií měli 3 děti a mezi nimi i mého otce Emila. Před druhou světovou válkou byl vezněn v gulagu. Během druhé války bojoval v 1. československém armádním sboru pod vedením generála Svobody a byl několikrát raněn. Z bitvy o Duklu dokonce přišla domů zpráva, že zahynul. Měl vážný průstřel hlavy, naštěstí se rána zahojila a on zůstal hluchý na jedno ucho. Po osvobození Československa zde děda už zůstal a od roku 1947 celá rodina žije v Chomutově.

Moje maminka Marie byla z Chodska. Divoká povaha dědy přešla i na mého otce a jejich manželství vydrželo jen 11 let. Po roce 1968 byl vyloučen ze „strany“ a my, děti, jsme měly osud zpečetěn.

Vystudovala jsem v Karlových Varech Výtvarné zpracování keramiky, avšak na Vysokou školu jsem nebyla přijata. Pracovala jsem například jako učitelka v lidové škole umění, jako propagační výtvarnice, galeristka i jako ředitelka knihovny. Od roku 2004 jsem již trvale na volné noze. Protože mi nebylo umožněno studovat, pracovala jsem na sobě samostudiem. V roce 1992 jsem poprvé pracovala s kamenem, i když jsem do té doby kreslila a trochu i malovala, toto byl můj splněný sen. Vždy mě velmi zajímaly osudy lidí, jak se odráží jejich city na tváři, gestu.

V roce 2000 jsem na svém prvním mezinárodním sochařském sympoziu obdržela Cenu rádia Svobodná Evropa a Cenu diváka. Za deset let na to jsem získala prestižní první cenu na sochařském festivalu Camille Claudel v La Bresse ve Francii. Postupně jsem ke kameni přidala i tvorbu ze dřeva a začala být zvána na sympozia v Itálii, Švýcarsku, Bulharsku, Německu, Ukrajině, kde jsem získala několik cen za uměleckou tvorbu. Do této doby jsem se účastnila více než sedmdesáti sochařských sympozií. Mé sochy zdobí mnoho měst v Čechách a v Evropě. Kromě tvorby samotné mi to přineslo zkušenosti, které zhodnocuji jako umělecká ředitelka mezinárodního sochařského sympozia „Paměť Krajiny“ v Klášterci nad Ohří a „Kořeny“ v Aši.

To, že si mí rodiče nerozuměli, byla škoda, ale mě to přivedlo k hloubání nad tím, co si „Volyňští“ s sebou z Ruska přinesli. Jak to poznamenalo jejich osobnost, chování. Žiju v Sudetech a stále tu vnímám, jak je tato krajina postižena odsunem Němců. Kolik osudů bylo zpřetrháno, kolik domů, vesnic i měst zbořeno. Kraj, kam byla inteligence posílána za trest. Místo s nejnižším vzděláním. A přitom to býval bohatý kraj.

Pak jsem si ale uvědomila, že ti, kteří přišli po válce, nebyli jen zlatokopové a nešikovné. Ti, kteří zde v nových životních podmínkách začali budovat své domovy, někdy i z popela, přece jen obstáli. A zde se vracím k mým kořenům. K rodině mého otce. Otec Emil byl šikovný řemeslník a na sklonku svého života i místostarosta v malé obci. Strýc Alexandr byl profesor na střední škole. Teta Dana Kolářová pracovala s lidmi na úřadě. Poděkoval někdo přichozím Volyňákům?

S touto myšlenkou jsem začala budovat návrh na sousoší Víra - Lásky - Naděje. Od počátku jsem měla v hlavě archetypy rodiny. Otec je hlava rodiny, těžce pracuje, ale zároveň předává zkušenosti a moudrost svým dětem. A v iniciačním dotyku předává svému synovi pomyslnou štafetu. Matka, milující svého muže, plní rodinu láskou. Je oporou pro muže i základem pro své děti. Kruh uzavírá syn, který se ještě drží maminky za sukni, ale už se nechá otcem vést. Myšlenky ženy i muže jdou stejným směrem, jsou propojené. Po celou dobu práce jsem tvořila volyňskou rodinu a přemýšlela, jak sousoší nazvat. Když tu jsem objevila legendu o obrázku tří děvčat Věra, Ljubov a Naděžda. Jestliže to byl v rodinách tak rozšířený obrázek, měl i své poselství. Jeho překlad mi přesně seděl i k významu mé rodiny. Během práce jsem byla v kontaktu s Národním archivem v Praze. Legenda a fotografie k této soše jsou uloženy v archivu Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Je to první sousoší na našem území, jež má toto poselství“.

Text a foto: Jaroslav Báča

Vzpomínám na Vánoce

Vyprávění Vladimíra Libovického

Ano, vzpomínám na Vánoce na Volyni. Zdá se to jako pohádka a byla to přece skutečnost. Blížící se Vánoce - to byl čas tajemné až posvátné nálady. České - ukrajinské vesničky zahalené do sněhového kožichu očekávaly Štědrý večer. Rampouchy ledu krášlily každou střechu a jen osvětlená okénka prozrazovala, že se tam pod ní něco děje. Nikdo se netěšil a nevypočítával co dostane za dárky - to bylo jaksi vedlejší, hlavně Vánoce jsou zde! Štědrý večer a stromeček. Doma se maminka tajemně usmívala, vařila a pekla, s tatínkem se radila, ale pro nás děti to nebylo přístupné, vždyž je to tajemství Vánoc. K večeři se nesmělo dříve zasednout, než vyšla první hvězda. Na Vánoce zpravidla mrzlo. Hledali jsme první hvězdu. Mami, hvězdička; nedočkavě jsme hlásily. Tu se již celá rodinka sešla, stůl byl slavnostně prostřen, pod ubrusem trochu sena - to pro kravičky, v rohu snop žita - symbol chleba - živitele. Všichni okolo stolu, nikdo neseděl, nejmladší člen rodiny odříkal modlitbu a začala slavnostní večeře. Muselo být dvanáct chodů, tradiční rybou počínaje, potom přišla kuřa, kuba, ovoce, ořechy, překrajování jablek, pak házení střevíce, třesení bezem, podělování všech domácích zvířat zbytky ze štědrovečerního stolu; i stromy v zahradě dostaly povříselko, aby rodily. Bylo to krásné ... I ten sníh byl jiný než jindy. Když bylo vše poděleno, kdosi zazvonil a šlo se do sváteční světnice, kde stál ozářený stromek. To byla krása. Všichni - malí, velcí, chasa se shromáždily okolo a starostlivá maminka na každého pamatovala nějakou maličkostí. Zpívaly se koledy. Na druhý den večer chodily ukrajinské sbory s hvězdou koledovat. To byla velká poezie; tma, mráz pod botama skřípe a v dáli je vidět blížící se barevnou hvězdu. Bylo to krásné. Proč by to nemohlo být i zde? Proč bychom nemohli tento nádherný zvyk obnovit? Ale ano, každý v rámci možností si uděláme naše Vánoce. A nezapomeňte ještě na jeden krásný zvyk, že žádný sirotek, žádná chudá rodina nesmí být opuštěna. Pozvete je k sobě, pohladte, nakupte, a také se najde maličkost, kterou jim učiníte velkou radost. Po osmnácti letech jsem neměl takové Vánoce, až teď zase mám vás kolem sebe. Jsem šťasten, buďte i vy všichni. Nedejte se másti tvrdým okolím, zanechte v sobě tu lidskost, kterou jsme měli po čtyři generace. Ulehčí nám to situaci a obměkčí i okolí. Vždyť je to první Štědrý večer, který budeme trávit zase se svými rodinami. Kolik bylo Vánoc bez nich? Nebylo stromečků, nebylo dárků, někdy jsme ani nevěděli, že Vánoce jsou. Někde v zákopech, ve stodole, v zemljance, v tanku, v poli anebo v lese jsme vzpomínali ... Oni vzpomínali též. Odložme vše, co nás dnes snad bolí, udělejme okolo a ve svém srdci sváteční náladu. Úsměvem hladíme jeden druhého. Bylo dost bolesti, utrpení, ztrát našich drahých, kteří se nedočkali tohoto nádherného okamžiku. Též naše vzpomínky zaletí k nim, tam někam do neznáma ... Vánoce! První Vánoce doma ve vlasti. I když se na vás ještě dívá cize, polaskejte okolí zrakem, vždyť jsme doma. Toužili jsme tak dlouho po tomto okamžiku; když se to nestalo jak mělo, odpusťme, zanesme sváteční náladu a mír do svých srdcí. Vánoce jsou svátky míru a odpuštění.

Text: Vladimír Libovický, Věrná stráž VS-02-50-51, 1947. Poslala: M. Čonková

Štědrovečerní kapr

ve smetanové omáčce

Moje maminka získala od své spolupracovnice už před asi 45 lety tento recept. Tenkrát si spolu povídaly o tom, jaké jídlo připravují na štědrovečerní večeři. Její kolegyně jí řekla o kapru ve smetanové omáčce, který maminku velmi překvapil. Nikdy ji totiž nenapadlo z tohoto druhu ryby vařit omáčku. Pak přišly Vánoce a maminka omáčku podle jejího receptu připravila. Je podle naší chuti vynikající a od té doby si bez ní štědrovečerní večeři vůbec nedokážeme představit (hlavně taťka, ten ji miluje).

Až teprve letos mne napadlo, že se dcery mamčiny kolegyně, která už dávno zemřela, zeptám, zda tuto omáčku, kterou vařila její maminka, vaří i ona. Odpověděla mi, že ano, je u nich oblíbená a vaří ji už i její dvě dcery. Navíc mi řekla velmi zajímavou věc - tuto omáčku vařila hospodyně u jejích předků ještě na Volyni. Když se pak připravovali na transport do Čech požádali hospodyně o recept, a ta jim jej prozradila. Pochází tedy přímo z Volyně!

Potřebujeme: (podle porce kapra a podle počtu osob)

máslo, cibule, nové koření, bobkový list, smetana na vaření, mouka, citron.

Postup: Na másle osmažíme porce kapra. Po opečení kapra vyjmeme a dáme zvlášť na talíř. Do výpeku dáme na velmi jemno nakrájenou cibuli (nemusí být), osmahneme do sklovata, přidáme nové koření a bobkový list a podlijeme trochou vody. Po chvílce přidáme smetanu na vaření, provaříme a zahustíme troškou mouky. Nakonec přidáme několik kapek citronové šťávy k dochucení, ale nemusí být. Do hotové omáčky vrátíme opečené kousky kapra. Podáváme s chlebem.

Je to u nás jeden chod štědrovečerní večeře, protože začínáme chlebem se solí, pokračuje oplatek s medem, následuje právě tato omáčka, pak houbový kuba a nakonec bramborový salát s řízkem z kapra.

Text: Jana Hiršová

Naše Vánoce

Vzpomínka Heleny Tomrdlové

Narodila jsem se jako Altmanová a do svých čtrnácti let, než jsme přijeli do Československa, jsem žila v Buršovce. Takže na Vánoce na Volyni se velice dobře pamatuji a jako děti jsme se na ně strašně těšily. Všechno to začalo už na svatou Barboru, kdy jsme dávali na okno punčocho, aby nám do ní nadělil Mikuláš. V nadílce nechyběly brambory, cibule, ale samozřejmě tam byla i jablíčka, ořechy a bonbóny. Bonbóny rodiče kupovali ve městě. Naštěstí tatínek a nevlastní maminka jezdili do Zdolbunova za bratrem, který tam chodil do školy, i do blízké Mizoče. Nakupovaly se v krámu pana Chocholouše. Byly vždycky do kornoutu, nejčastěji čokoládové, buď balené zvlášť nebo i nebalené. Často, když rodiče jeli do města, bonbóny jsme od nich dostali...

Když my byli dva roky, zemřela mi maminka a Vánoce jsem tak slavila s tatínkem u tety Jahodové, jeho sestry, kde jsme žili asi pět let. Slyšela jsem z té doby pak historku, že jednou na noc před Štědrým dnem můj tatínek přenášel ozdobený stromek do pokoje, kde jsme všichni spali. Abychom hned po probuzení viděli krásně nazdobený stromek... Stromek nazdobili vedle, když jsme spali, a tatínek ho přenášel do pokoje. Jenže já se začala najednou vrtět v posteli a začala jsem se probouzet. Táta ve strachu, že bude po překvapení, rychle stromek pustil, kde mohl, a v oblečení skočil do postele. Já jsem brzy znovu usnula ... Kouzlo Vánoc vyšlo a já ráno při svitu petrolejky, protože samozřejmě venku byla ještě tma a jinak se svítit nedalo, obdivovala nádherný stromeček. Ten rok jsem pak pod ním našla dětskou postýlku a dvě panenky. Později jsem přišla na to, jak se "dělají" dárky. Většinou se domluvilo několik lidí a třeba jedna teta udělala peřinky do postýlky pro vícero holčiček, pak zas některá jiná ušila panenky... Myslím, že ani postýlku nedělal můj tatínek, spíš si ji u někoho zamluvil. Hračky se asi daly koupit ve větších městech, ale ne u nás. U nás byly většinou vyrobené. A co jsme jako děti dostávaly? Samozřejmě pod stromkem nechyběly praktické věci, které jsme během roku potřebovali, hlavně oblečení. Nechyběly ani teplé punčochy, boty, kalhoty ... Punčochy se pletly doma a byly jenom na podvazky, takže nic moc pohodlného.

Když jsem byla starší a tatínek se znovu oženil, získala jsem novou maminku a nevlastního bratra. V tomhle věku jsme se víc zapojovali do příprav a stromek jsme s nadšením zdobili. Už předem jsme vyráběli papírové barevné ozdoby a řetězy. Řetězy jsme dělali třeba tak, že jsme papír poskládali a vystřihovali různé tvary, které jsme pak natahovali na větve. Stříhali se různé postavičky, panáčky a věšeli je na nitkách. Šikovnější dělali betlémské hvězdy. Ty lepší ozdoby jsme schovávali na další rok. Neměli jsme žádné návody ani šablony. Všechno jsme dělali tak, jak jsme uměli. Vyráběli jsme i takzvané kabelečky. To jsme nastříhali z barevných papírů proužky a spojovali do různých tvarů. Co se týče jídla, nechybělo cukroví ze sekaného těsta, pak se dělala různá linecká kolečka, vanilkové rohlíčky a často se pekl štrúdl. Nechyběla vánočka. Mívali jsme vždycky rybu, protože v Buršovce byl rybník. Ryba se ale nesmažila, ale pekla v těstíčku v peci, případně se smažila na pánvi. Těstíčko se dělalo z mouky, mléka a vajíčka. To jsem pak dělala i tady doma svým dětem. K tomu se podával bramborový salát tak, jak to všichni známe. Klidně mohla být na štědrovečerním stole i tahle pochoutka zvaná pampuška, kterou jsem já milovala. Když se pekla chleba, naše mámy to měly opravdu těžké, protože se u nás nedal koupit, udělala maminka z chlebového těsta dvě protáhlé večky. Ty se upekly, nakrájely a kousky se zalily vařící vodou. Večky se pak daly okapat a políval se čerstvým sádlem a sypal česnekem. Co se týče pití, tak dospělí mívali samohonku z řepy a dětem se dával třeba sirup z třešní. Na půlnoční mši jsme nechodili, i když jsme byli věřící, katolíci. V Buršovce nebyl kostel, chodilo se přes rok do Dermaně. Takže nám musela stačit modlitbička před štědrovečerní večeří.

Josef V. Tománek: Starý rok

Hej, roku starý, slož svoje zbraně,
Nový rok výzvu svou vmetl ti v
tvář.

Tvé ostří ztupělo, přšelo na ně,
něco jsi splnil, v něčem byls lhář.

Žezlo a koruna, to není na věky,
odevzdej vládu a rychle se ztrať,
staré a nové, toť boj je pravěký,
platiti před tebou, ty také plat'.

Hodiny bijí, půlnoc se blíží,
jak z číše do číše přetéká čas,
přízraky minula odtud se blíží,
nadějí novou tak mnohý má z nás.

Zátky už létají, plní se číše,
perlí se víno jak v básničce rým,
Nový rok na stěnu přání své píše,
prstem svým sotva viditelným.

Věčně můžem doufat a co čekat
smíme,
zda bude mír, či vyšlehne svár,
zda si svůj štít čistý udržíme,
v žití prchavém největší dar.

Kupičov, prosinec 1938
Z publikace: České pomněnky

Vzpomínka na vznik republiky v Žatci

Při příležitosti vzniku republiky proběhla 28. října od 11 hodin na Kruhovém náměstí v Žatci vzpomínková akce, kterou pořádalo město společně s vojenskou posádkou. Akce se zúčastnili zástupci různých spolků a položili věnce k památníku bojů za svobodu. Na akci vystoupil nově zvolený starosta Radim Laibl. Za ČsOL vystoupila Danuše Manová a za SČVP Olga Nepivodová. Na celostátním setkání SČVP v Litoměřicích bylo uděleno čestné členství Mgr. Zdeňce Hamousové, bývalé dlouholeté starostce města Žatec, za spolupráci se SČVP, které jí bylo společně s odznakem SČVP při této příležitosti slavnostně předáno. Na závěr vzpomínkové akce jsme položili kytice k bustě prezidenta Edvarda Beneše a kytici k pamětní desce Libuše Mrázkové v Žatci Podměstí.

Text: Olga Nepivodová

Mezinárodní den studentstva v Chomutově

Dne 17. 11. 2022 v 10 hodin se konal v Městském parku v Chomutově vzpomínkový pietní akt Dne boje za svobodu a demokracii a Mezinárodního dne studentstva u pomníku Obětem válek a totalit. Po úvodním projevu II. náměstka primátora Mgr. Milana Márciho se konalo položení věnců a kytic. Pieta byla zakončena českou státní hymnou.

Text a foto: Jaroslav Báča

Den vzniku republiky v Krásném Dvoře

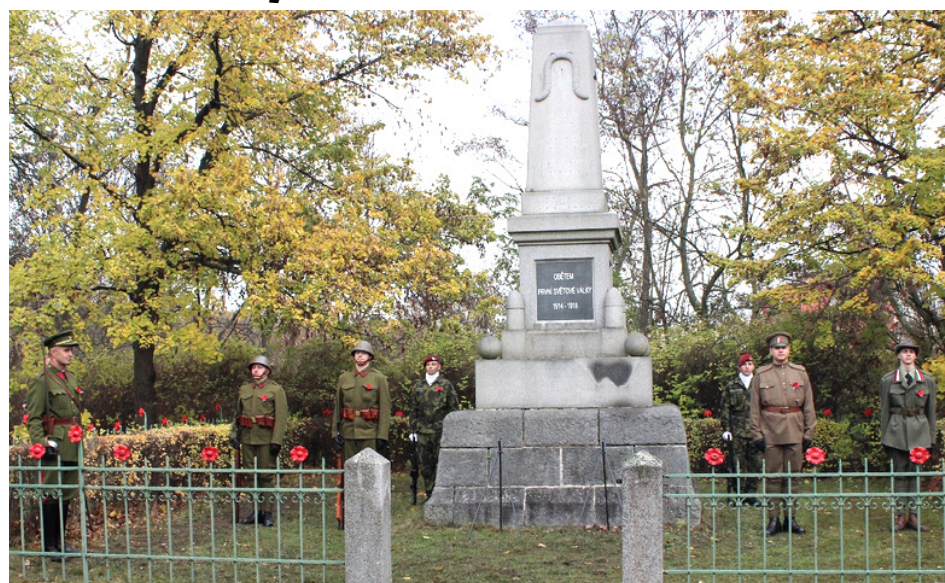
Datum 28. říjen je dnem vzniku samostatného československého státu - státní svátek, a proto jsme se o den dříve 27. října 2022 sešli u pomníku padlých ve 2. světové válce na náměstí v Krásném Dvoře. Jako v dřívějších letech tak i teď jsme uctili památku položením věnce těm, co položili život za osvobození československého státu.

Slunečné počasí vybízelo k družnému setkání a povídání. Vzpomínali jsme na naše předky, „vytahovali“ vzpomínky na vzdálená léta. Vždyť čtyři účastníci setkání se narodili ještě na Volyni a jako děti se vracely do vlasti. Jistě se ještě příští rok v hojnějším počtu sejdem společně v Krásném Dvoře. Příjemně strávený čas ubíhal, ale svíčky stále hořely...

Opět nechyběla pochvala na adresu vedoucích představitelů obce, že i oni dali k pomníku květiny. Provedená úprava okolí pomníku je velice zdařilá a nelze ani opomenout práci zaměstnanců obce, kteří udržují pořádek a čistotu v obci i u pomníku.

Text a foto: Anna Pastorová

Den válečných veteránů v Chomutově

V pátek 11. listopadu 2022 v 11 hodin proběhla pieta u Památníku padlých v parčíku u kostela sv. Barbory v Chomutově. Piety se zúčastnili zástupci statutárního města Chomutov pod vedením JUDr. Marka Hrabáče a představitelé spolků a organizací: ČSBS, ČSoL Jednota Chomutov, Česká obec Sokolská - Tělocvičná jednota SOKOL Chomutov, Český svaz PTP, Konfederace politických vězňů ČR, Svaz osvobozených politických vězňů, Klub vojenských důchodců, 41. mechanizovaný prapor Žatec, Muzeum čs.opevnění z let 1936-1938 "Na Kočičáku" a SČVP Chomutov.

Text: Jaroslav Báča, foto: Milan Zezula

Návrat volyňských Čechů a Podbořansko - 2. část

K 75. výročí reemigrace

Po podpisu smlouvy bylo v Čechách k 15. září 1946 evidováno celkem 1 863 usídlených vojáků z Volyně, nejvíce v okrese Žatec (650), následoval okres Podbořany (560). První vlak s volyňskými rodinami přijel do Podbořan až v říjnu 1946. Jejich tehdejší pocity a nálady komentoval na základě vlastního průzkumu výstižně lounský archivář Bořivoj Lůžek.

„O nové vlasti málokdo něco věděl... Pokud kdo měl nějakou představu o Československu, silně ji barvil vlastenecký romantismus... Svobodovci, kteří přišli už v květnu 1945 na Žatecko, Podbořansko a Kadaňsko jako příslušníci 1. čs. armádního sboru, tonuli v první chvíli v romanticko – vlasteneckých představách. Považovali se za blanické rytíře v čele se sv. Václavem zosobněným generálem Ludvíkem Svobodou. Další idea, kterou jsem mnohokrát slyšel z jejich úst, se vztahovala k české západní hranici, kterou zamýšleli střežit jako kdysi Chodové. Tyto představy pak začaly nabývat reálné podoby v srpnu 1945, kdy Svobodovci dosídlující Žatecko začali vážně jednat o dosídlení a reemigraci. V čele s jejich uznávaným představitelem a velitelem vojenské skupiny „Žatec“ 1. čs. armádního sboru štktpt. Jaroslavem Perným požadovali na čs. vládě, aby jim vykážala území táhnoucí se zhruba v povodí Ohře od Loun až k Chebu, které by jednotlivě osídlili a vytvořili z něho obranný val na české západní hranici.“

V prosinci roku 1946 bylo rozhodnuto zřídit pro reemigranty z Volyně 3 shromažďovací střediska: v Žatci s pobočkami v Podbořanech a Mostě, dále v Třemošné u Plzně pro jihozápadní Čechy a v Šumperku pro Moravu a severovýchodní Čechy. Směrnice byla vydána až 20. ledna 1947.

Opět nastaly dohady k různé bonitě půdy na Volyni, aby byli reemigranti usídlování v ČSR na místech obdobné kvality. Volyňští Češi byli nespokojeni s tím, že byli příliš často dirigováni k osídlování podhorských okresů (zmínka je i v časopise „Věrná stráž“). Problém spočíval v nižší kvalitě rezervovaných usedlostí, ale hlavně množství nepostačovalo pro více než 5 000 zem. rodin, které se vracely v rámci organizované přesídlovací akce. Osídlovací úřady učinily taková opatření, aby byly domky pro reemigranty z Volyně hromadně zajištěny.

První transport volyňských Čechů, zorganizovaný na základě československo – sovětské smlouvy, vyjel 30. ledna 1947 z Dubna (378 osob z Dubna a Mirogošky). V Žatci první transport uvítal ministr sociální péče Zdeněk Nejedlý dne 8. února, další sem dojeli 13. února (občané z Dubna), 15. února (ze Zdobunova), 16. února (z Dubna a Lucku), 22. února (z Rovna), 23. února (z Vrby), 24. února (ze Sienkiwiczovky), 28. února (z Lucku), 1. března (z Ulbárova), 3. března (ze Zdobunova). V dalších transportech byli obyvatelé z Žitomíru, Dubna, Lucku, Sienkiwiczovky, Mirotína, Lucka, Bakovců, Slavuty, Novokrajeva, Dlouhého Pole, Roziště, Klevaně, Kiverců a Šepetovky. V transportech si tito lidé vezli kromě osobních potřeb a hospodářského nářadí také množství domácího zvířectva jako koně, hovězí dobytek, vepře, kozy a ovce i drůbež, včelstva.

„Návrat volyňských Čechů do staré vlasti se dál ve znamení oficiální pompy. Na uvítanou jim zaslal poselství prezident Edvard Beneš, ministerský předseda Klement Gottwald, ministr národní obrany generál Ludvík Svoboda, ministr informací Václav Kopecký, pražský arcibiskup Josef Beran a mnoho dalších osobností politického, veřejného a církevního života. Psal o nich všechn tisk, v Žatci, Podbořanech a některých dalších obcích se konala shromáždění na uvítanou, při čemž se slavnosti barvily do poválečného vlasteneckého romantismu. Život v těchto končinách šel však cestou neromantickou, tvrdou a drsnou.“

Příliv reemigrantů byl rychlejší, než postup jejich usídlování a tak byly aktivovány další shromažďovací střediska (např. Jesenice), kam byly směřovány především osoby, pro které nebylo okamžité umístění, např. vdovy s dětmi, invalidé, přestárlí a neschopní práce. Ve shromažďovacích střediscích působili pro rolníky Komise ministerstva zemědělství pro osídlování reemigrantů, pro nezemědělské osídlování byli určeni zástupci osídlovacího úřadu. Osídlovací středisko Žatec

zajišťovalo okresy Bílina, Česká Lípa, Děčín, Dubá, Frýdlant, Chomutov, Jablonec nad Nisou, Kadaň, Karlovy Vary, Liberec, Litoměřice, Mělník, Most, Nejdek, Podbořany, Rumburk, Sokolov, Teplá, Teplice, Ústí nad Labem, Žatec a Žlutice. Poslední transport, který vyjel SSSR koncem dubna 1947, dorazil do Žatce 7. května 1947 či 19. května, jak se uvádí jinde. K 8. květnu 1948 bylo z 236 neusídlených rodin v Čechách celkem 69 v okrese Podbořany. Někteří reemigranti raději přijali zaměstnání v kaolinových dolech v Nepomyšli na Podbořansku, kde obdrželi rodinný domek s nevelkou výměrou zemědělské půdy. Do hlavního shromažďovacího střediska Žatec a jeho poboček dojelo celkem 78 transportů s 15 484 osobami. K 6. říjnu 1948, kdy bylo usídlování volyňských Čechů v zemědělství prakticky dokončeno, žilo v Čechách celkem 5 988 jejich rodin, a to včetně rodin vojáků, kteří byli usídleni již v letech 1945 - 1946. Nejvíce zemědělských rodin z Volyně bylo v Čechách usazeno na Podbořansku (1 253), Žatecku (1 103) a Litoměřicku (395). Volyňští Češi však nebyli usídleni kompaktně ve dvou až třech okresech, jak si původně přáli, ale prakticky v celém pohraničí, nebyla zachována společenství jednotlivých volyňských obcí, přesto se do jisté míry projevovale. Na okrese Podbořany se převážně usídlily zájmové skupiny z obcí Hulč, Noviny, Moskovština, Jezírko, Verba, Rovno, Újezdce, Kupičov, Kliščina, Kněhýnky. Liběšovice osídlili obyvatelé Buršovky, Mizoče a Buderáže, do Očihova přišli lidé ze Sofiovky, Vrby a České Noviny, do Krásného Dvora z Kupičova. Jádrem nového osídlení Kryr vytvořili volyňští Češi z obcí Zálesí, Hulč a České Noviny... Nejlépe na tom byly první transporty, dosídlenci si mohli vybírat. Nejhůře se dařilo vdovám po padlých a osamoceným ženám, které přijely s rodinami a neměly nikoho, kdo by jim zde připravil nový domov.

K adaptaci mladých volyňských Čechů přispěla rekreační škola volyňské mládeže, pořádaná Kruhem přátel vol. Čechů za finanční dotace ministerstva sociální péče. 150 mladých lidí ve dnech 14. 7. až 17. 8. 1947 si v Jesenicích doplňovalo své znalosti českého jazyka

a vlastivědy. Státní reálné gymnázium v Podbořanech organizovalo pro volyňské studenty opakovací hodiny českého jazyka a základů latiny. Přes všechny nedostatky se kraj mezi Podbořany, Jesenicí, Žatcem a Louny stal prostorem nejrozsáhlejšího a relativně nejkompaktnějšího usídlení volyňských Čechů. Celkový přehled o opci a přesídlení ukazuje, že reemigrovalo 33 077 osob (10 275 rodin). (Jiný údaj informuje o 36 045 osobách.) Třetím okresem v pořadí podle počtu reemigrantů byl Litoměřický.

Pro strukturu nového osídlení Podbořanska bylo podstatné, že v jednotlivých obcích leckdy podíl volyňských Čechů dosahoval až poloviny z celkového počtu jejich obyvatel. Sžívání reemigrantů z Volyně s dosídlenci z vnitrozemí ovšem nebylo snadné a dlouhodobě s ním souvisely četné problémy. Čelit těmto potížím napomáhal Svaz Čechů z Volyně, který byl ovšem v roce 1951 na nátlak státních orgánů zrušen, spolu s jinými i okresní pobočka Svazu Čechů z Volyně v Podbořanech. Od roku 1953 pracoval pouze ústřední výbor svazu se sídlem v Žatci, který převzal evidenci celé členské základny. Jeho rozpuštění v roce 1957 rozhodně nevyplývalo z toho, že by proces splynutí obou hlavních složek obyvatelstva byl již dokončen.

Kromě repatriantů z Volyně a z Podkarpatské Rusi se na Podbořansku usídlila i značná část potomků českých náboženských exulantů ze Zelova v Polsku i dalších repatriantů přicházejících hlavně z Francie a Rumunska. Již v roce 1946 přijela na Podbořansko se zemědělskými rodinami maďarské národnosti ze Slovenska „první vlna cikánů, kteří pak v pozdějším čase začala vesnice od základů měnit. Kam přišli, vše ničili.“

Podbořansko ovšem během prvních poválečných let sloužilo reemigrantům také jako jakási přestupní stanice. „Byli to vesměs osoby židovského náboženství, které měly domovské právo a žily na území bývalé Podkarpatské Rusi. Využily pokvětnové poměry a začlenily se do migračního vlnění. Dostaly se až na Žatecko a Podbořansko, kde záhadným i legálním způsobem získávaly pasy a takto vybaveny táhly dále na západ přes Brusel, Bern, Amsterdam a Paříž,

někdy i Londýn, do Spojených států amerických a Kanady. K nim se přidávali i někteří Svobodovci, volíce raději tuto cestu než určené dosídlování Žatecka a Podbořanska. Zamořskou cestu volili zvláště ti, kteří měli na americkém kontinentu příbuzné, nebo známé osoby z meziválečné nebo i dřívější emigrace. Nejvíce jich mířilo do kanadského Winnipegu, Hidgewille a Paddockwoodu, kde se již dříve usadili lidé z volyňského Kupičova, Novošulek, Kopče, Ulbárova a několika dalších vesnic. Svobodovci, kteří se usadili v druhé polovině května na Žatecko a Podbořansku a měli příbuzné za oceánem, se s nimi snažili navazovat styky“.

Na okrese Podbořany se přes všechny problémy organizační a osobní během prvních dvou poválečných let trvale usadily tisíce rodin dosídlenců z okolních okresů, ze středních Čech, z Volyně i odjinud. Region byl zhruba dosídlen ještě dříve, než odtud bylo vysídleno asi 34 tisíc starousedlých sudetských Němců, jejichž exodus proběhl z větší části mezi březnem a zářím 1946.

V šedesátých letech do značné míry svébytnou složku obyvatelstva představovali stále, zejména v okolních vesnicích, reemigranti z Volyně a jejich potomci. Příslušníci této populace, kteří se v řadě jevů materiální a duchovní kultury vyznačovali určitými specifiky, prošli nelehkým údobím adaptace na nové podmínky. Přesto však řada „volyňských“ specifik přetrvala hluboko do 80. let a byla zčásti přejímána i mladšími generacemi narozenými již v Čechách. Autor tehdejšího etnografického průzkumu musel konstatovat: „Po celém teritoriu lounského okresu se můžeme setkat s pejorativním označováním volyňských Čechů – „Volyňáků“; přitom sám pojem „Volyňák“ přešel v této oblasti do obecného užívání jako nadávka.“

Text: Anna Pastorová, čerpáno z knihy Podbořany, Dějiny města a obcí

Příspěvky na tisk k 25. 11. 2022

Region ŽATEC

Miroslav Černý 250 Kč, Bohumil Šulitka 300 Kč, Anna Šulitková 300 Kč, Jaroslav Brynda 250 Kč, Irena Grunclová 250 Kč, Hlaváčkoví Liběšice 500 Kč, Miroslav Kadavý 300 Kč, Marie Křížová 250 Kč, Jana Malá 250 Kč, Olga Šindlerová 250 Kč, Květoslava Šírová 150 Kč, Věra Turšnerová 150 Kč, Pavlína Poliščuková 50 Kč, Renata Folwarczná 50 Kč, Irena Litvínová 250 Kč, Miroslav Bernat 750 Kč, Marie Hofmanová 100 Kč, Věra Vojarová 100 Kč, Marie Šlechtová 500 Kč, Božena Hodalová 200 Kč, Eleonora Wagnerová 100 Kč, Věra Ketnerová 150 Kč, Bohumila Karlovská 100 Kč, Anna Hlaváčková 250 Kč, Jiřina Hejdová 250 Kč, Helena Kadlecová 100 Kč, Bohumil Mašek 300 Kč, Vlasta Mašková 300 Kč, Viktor Buchal 150 Kč.

Region PRAHA

rodina Ballardova + Jiří Hurt 1 000 Kč, Viktor Vigner 250 Kč, Václav Vohralík 750 Kč, Jaroslav Marek 250 Kč, Rostislav Kaufman 250 Kč, Darie Saveláková 250 Kč, Halina Hotovcová 350 Kč, Irena Vaničková 100 Kč, Nejenovaný dárce 250 Kč.

Region TACHOV

Anna Glosová 100 Kč, Evženie Tomšičová 200 Kč, Josef Loukota 1 000 Kč, Jana Záborská 250 Kč, Zdeňka Kadaňová 500 Kč.

Region MOHELNICE Vítězslav Palla 400 Kč.

Region CHOMUTOV Jiřina Kavanová 200 Kč, Antonie Janečková 1 000 Kč, Jaroslav Báča 500 Kč, Vlastimil Jelínek 700 Kč, Miloš Helebrant 500 Kč.

Region BROUMOV Jiří Pokorný 500 Kč.

Region BRNO Alexandr Šnajder 150 Kč, Viktor Haken 100 Kč, Vladimír Kačírek 100 Kč, Viktor Hurt 200 Kč, Zdeňka Procházková 150 Kč, Eleonora Jaitnerová 250 Kč, Alžběta Bezděková 250 Kč, Lucie Pavlicová 100 Kč, Milada Krajzlová 250 Kč, Oldřich Maťátko 250 Kč, Soňa Kutková 250 Kč, Andrea Lásková 150 Kč, Antonie Svatušková 500 Kč, Alexandr Dufek 300 Kč.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

Jaroslav Loukota 500 Kč, Miroslav Kabát 300 Kč, Antonie Kelnerová 350 Kč, Vilém Jersák 700 Kč, Víchovi 300 Kč, Vlasta Černá 50 Kč.

Region TEPLICE Antonie Janečková 100 Kč, Bohumila Jelínková 100 Kč, Vlasta Holmanová 200 Kč.

Region LITOMĚŘICE Jiří Hendrych 1 700 Kč.

Region ŠUMPERK Evženie Hamplová 250 Kč, Ing. Vladimír Hajný 250 Kč, Mstislav Pospíšil 200 Kč, Dana Pospíšilová 200 Kč, Anna Foglová 300 Kč, Eliška Vašková 200 Kč, Evženie Pavlíčková 150 Kč, Jiří Klaban 150 Kč, Antonie Tichá 200 Kč, Václav Kynšt 500 Kč, Stanislav Procházka 300 Kč.

Gratulujeme!

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V prosinci slaví paní **Vlastislava Kopecká**, nar. Moldava, bytem Hladké Životice - 85 let.

V lednu slaví paní **Vlasta Juříčková** roz. Stehlíková, nar. Nový Jičín, bytem Šenov u Nového Jičína - 70 let; paní **Marie Vaněčková**, nar. Slezské Rudoltice, bytem Ostrava-Petřkovice - 75 let; pan **Rostislav Zeman**, nar. Malý Špakov, bytem Koprivnice - 80 let; pan **Josef Zumer**, nar. Dembrovka, bytem Krnov - 82 let; paní **Jaroslava Barvíková**, roz. Šrámková, nar. Mstětín, bytem Studénka - 83 let; pan **Vilém Jersák**, nar. Pokosy, bytem Hodoňovice - 85 let; paní **Marie Rošlapilová**, nar. Malý Špakov, bytem Hladké Životice - 86 let; pan **František Dubec**, nar. Velký Špakov, bytem Fulnek - 86 let; a paní **Marie Dvořáková**, roz. Zběravská, nar. Martinovka, bytem Krnov - 92 let.

Všem jubilantům přejeme jen dny plné zdraví, pohody, radosti, spokojenosti a také štěstí.

Region BROUMOV

V lednu bude slavit 85 let paní **Marie Tomášková**, nar. v Hrušvici, nyní Vítězná Koclířov. V lednu také oslaví své kulaté 90. narozeniny pan **Josef Holý**, nar. v Alexandrovce u Dubna, nyní Nové Město nad Metují. Našim jubilantům srdečně blahopřejeme a přejeme do dalších let zdraví a životní pohodu.

Region LITOMĚŘICE

V prosinci slaví 75 let **Miroslav Prokůpek** z Lucka, 87 let **Lydie Bečvaříková** z Českého Straklova, 94 let **Marie Hueberová** z Mirohoště, 84 let **Renata Hyngarová** z Michalovky, 84 let **Slavomír Chudoba** z Českého Boratína, 94 let **Helena Lehnertová** z Mirohoště, 80 let **Drahomíra Nagyová** z Českého Straklova, 96 let **Anastázie Opavová** z Volkova, 91 let **Mikuláš Prošek** z Mirohoště, 91 let **Helena Zemanová** ze Zaržicka. Všem našim oslavencům srdečně blahopřejeme.

Region CHEB

V listopadu oslavila 89 let paní **Zajacová Emílie** ze Zálesí, nyní Dolní Žandov u Chebu.

V prosinci oslaví 89 let pan **Pancíř Rostislav** z Volkova, nyní Vojtanov, 81 let **Krejčová Ludmila** ze Sofievky, nyní Třebeň. V lednu oslaví 83 let paní **Crhonková Anna** z Kostopole, nyní Aš. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Region ŠUMPERK

V prosinci oslaví 89 let paní **Evženie Hamplová** ze Šumperka a 70 let paní **Eva Karlová** z Udlic. V lednu 2023 oslaví 85 let **Antonie Tichá** z Vikýřovic.

Všem našim oslavencům srdečně blahopřejeme a přejeme vše nejlepší.

Region MOHELNICE

V lednu se dožívá 86 roků pan **Kuchař Jiří** z Dermáně. Přejeme mu pevné zdraví a hodně štěstí.

Region PRAHA

V prosinci oslaví 99 let **Marie Tůmová** z Mlynova, nyní Praha, 97 let **prof. Ing. Zoe Klusáková-Svobodová** z Užhorodu, nyní Praha, 94 let **Marie Živná** z Holovně Č., nyní Řečany n./L, 88 let **JUDr. Marie Kloučková** z Bludova, nyní Praha, 87 let **Milada Fišerová** z Okolku, nyní Praha, 86 let **Olga Rašková** z Dubna, nyní Žebrák, 81 let **Ing. Věra Ruferová** ze Zdobunova, nyní Nymburk, 75 let **Ing. Alexandr Drbal** z Oděsy, nyní Praha, 45 let **Bc. Štěpánka Budková** z Brandýsu n./L, nyní Praha.

V lednu oslaví 92 let **Ing. Leon Polívka** z Hlinska, nyní Tábor, 89 let **Irena Mašková** ze Mstětína, nyní Teplice, 87 let **Irena Vaníčková** ze Zálesí, nyní Nymburk, 85 let **Anna Müllerová** z Hulče České, nyní Praha, 85 let **Jiří Rébl** z Kopče, nyní Svinná-Stříbro, 80 let **JUDr. Václav Mastný** z Hlinska, nyní Praha, 80 let **Alice Slavíková** z Těřešova, nyní Praha, 75 let **RNDr. Tomáš Lešner** z Teplíc, nyní Řež, 75 let **Darie Saveláková** z Podbořan, nyní Krupka, 75 let **Vladimír Volný** z Olšanky, nyní Plzeň, 55 let **Ing. Šárka Horská** z Prahy.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region CHOMUTOV

V prosinci oslaví 87 let paní **Larisa Baštová**, roz. Lamrová, z Moldavy 2,

nyní Chomutov, 86 let paní **Miloslava Dlouhá** z Antonovky, nyní Klášterec.

V lednu oslaví 94 let pan **Vladimír Licinberg** z Dlouhého Pole, bytem Chomutov.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region ŽATEC

V prosinci oslaví 65 let p. **Marie Dufková** z Kvasilova, nyní Louny, 87 let p. **Bohumila Karlovská** z Kupičova, nyní Libočany, 80 let p. **Marie Kočová** z Bludova, nyní Louny, 81 let p. **Emilie Kudrnáčová** z Ludhardovky, nyní Žatec, 50 let p. **Alena Perutková** z Rohožna, nyní Louny, 81 let p. **Ing. Zdeňka Ženišková** ze Sofievky, nyní Střížov.

V lednu oslaví 99 let p. **Olga Berková** z Novin Č., nyní Žatec, 75 let p. **Viktor Buchal** z Verby, nyní Žatec, 93 let p. **Anna Burešová** z Kvasilova, nyní Žatec, 88 let p. **Antonie Černá** ze Sviščova, nyní Žatec, 85 let p. **Marie Fialová** z Novokrajeva, nyní Měcholupy, 95 let p. **Alžběta Hasilová** z Hubína, nyní Radičeves, 96 let p. **Věra Ketnerová** z Prahy, nyní Žatec, 75 let p. **Mgr. Vlastislava Krasková** z Volkova, nyní Most, 70 let p. **Helena Mlejnková** ze Žatce, nyní Liběšice, 86 let p. **Emilie Nechmačová** z Novokrajeva, nyní Karlovy Vary, 84 let p. **Jiřina Nosková** z Volkova, nyní Žatec, 92 let p. **Ing. Lydie Šlehoferová** ze Semidub, nyní Plzeň, 92 let p. **Eugenie Štípková** z Novostavců, nyní Velemyšleves, 85 let p. **Anna Šulitková** z Michalovky, nyní Velichov, 91 let p. **Božena Vávrová** z Novokrajeva, nyní Všenice, 60 let p. **Eva Vyhnáková** z Mlynova, nyní Žatec, 81 let p. **Nina Žďárská** z Novin Č., nyní Louny. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let.

